

Mit láthattak ők az iskolában? (Naplórészlet)

Hajdú-bihari kistételepüléseken járt az orvoscsoport

Kétszázhatvan gyermeket és felnőttet vizsgált meg a Máltai Szeretetszolgálat orvoscsoportja július 5-én és 6-án a Hajdú-Bihar megyei Toldon, Körösszakállon, Mezősason és Körösszegapátiban. Az orvoscsoport a berettyóújfalui Igazgyöngy Alapítvány meghívására érkezett a településekre.

Az [Igazgyöngy Alapítvány](#) meghívására a román határ menti Toldon, Körösszakállon, Mezősason és Körösszegapátiban egészségügyi szűrést és mentálhigiénés felmérést végzett a Magyar Máltai Szeretetszolgálat orvos csoportja – tájékoztatta honlapunkat Szalai László, a szervezet vezetője. A programban első alkalommal vett részt a Debreceni Egyetem által akkreditált pszichiáter- pszichológus- és mentálhigiénés csoport, amely a mélyszegénységben élő közösségekben rejtőzködő feszültségek kibontásával komoly problémákra világított rá.

Az orvoscsoport munkáját debreceni medikák segítették: kétszázhatvan gyermek és felnőtt vérnyomás- és vércukormérését végezték el. A településeken élők egészségügyi állapotáról orthopédiai-, bőrgyógyászati és szemészeti vizsgálatokkal kaptak teljesebb képet a szakemberek. A programban a Magyar Máltai Szeretetszolgálat tüdőszűrő busza is részt vett, itt két munkatárs készített digitális mellkas röntgen felvételeket reggeltől estig. A programot [Terepszemléletű Támogatási Modell](#) szervezte, a látásakárosodott gyermekek és felnőttek új szemüvegének elkészítését pedig a [Tutor Alapítvány](#) is támogatta.

Így látta a házigazda

Az orvoscsoport érkezéséről L. Ritók Nóra, az Igazgyöngy Alapítvány vezetője számolt be blogjában.

L. Ritók Nóra írása, Igazgyöngy Alapítvány

Négy faluban, kb. 250 embert vizsgáltak meg a Máltai Szeretetszolgálat orvosai. Olyanokat, akik efféle szolgáltatást nem nagyon érnek el.

Amikor a támogatottjaink a háziorvoshoz mennek, általában már nagy a baj. A megelőzéshez, a szűrésekhez utazni kell. Arra nem mindenkinek van meg a lehetősége. Pedig kellene. Mindenki tudja, hogy megelőzni a bajt sokkal jobb, mint orvosolni.

Korábban is kaptam már ajánlatokat, pl. hallásvizsgálatra. De mire megyek vele, ha megállapítjuk: készülék kell a gyereknek. Hogy jut hozzá, és hogyan biztosítjuk a folyamatos kontrollvizsgálatot? Ha volt is, akinek segítettünk, nem bírtunk folyton mellette lenni, megakadályozva a csúfolódást, erősítve a hallóka viselésének fontosságát, szülőben, gyereken. Párszor segítettünk a szemüvegnél is, de nem hordták, nem volt türelem a megszokáshoz, maradtak nélküle, és ellenőrzésre sem mentek már vissza.

Nemrég többek között egy komplex program keretében rákszűrés megszervezésére lett volna mód, de nem mertem még bevállalni, nem tudom még rávenni tömegesen az asszonyokat, a férfiakat meg pláne nem. Most is volt olyan asszony, aki a tüdőszűrésre is csak velem volt hajlandó eljönni. Ha én is bemegyek, vele.

Most is volt bennem egy kis félelem: mi lesz, ha nem jönnek el? Hiába a kihirdetés, a CKÖ segítsége, a védőnők támogatása. De nem volt gond. A támogatott családokból sokan jöttek, anyák, és gyerekek, néhol még az apák is. És mellettük a falvakban öregek, akik éppúgy nem érik el az efféle lehetőségeket.

Volt tüdőszűrés, általános orvosi vizsgálat, vércukor, vérnyomás-mérés, bőrgyógyászati-, ortopédiai és szemészeti vizsgálat is, ingyenes szemüveg-készítéssel, és a mentális állapot felmérésére beszélgetések gyerekekkel és felnőttekkel is.

Akiknél a tüdőszűrő valamit jelzett, azokat majd behívják a tüdőgondozóba. A hamarosan elkészülő szemüvegre 87-en várnak, főleg

gyerekek és öregek. Döbbenetesen sok gyereknek kell majd szemüveg. Mit láthattak ők az iskolában, mikor itt alig látják a táblán a villa alakú ábrát? A számokkal nem is próbálkoztunk., hisz még a kis ábrák is nehezen mentek, a teáscsésze, vagy a szék. És nemcsak azért, mert nem látták. Mert nem is ismerték, mi az.

A többi tapasztalattal majd próbálunk továbbs menni. Ahol csak a háziorvoshoz kell fordulni, ott egyszerűbb. A többinél, ami szakorvosi ellátást igényel, ott nehezebb a helyzet. Sok a gerincproblémás, a deformált lábú gyerek.

És volt persze minden: jöttek azok, akik mentálisan sérültek, különböző mértékben szellemi fogyatékosok. Volt, aki ivott előtte. És előfordultak fejtetvesek is. Jöttek a sovány fiatalasszonyok, akik 20 évesen már 3-4 gyermeket is hoztak magukkal. Némelyik anyja nem több negyven kilónál. És jöttek azok is, akik látszólag túltápláltak, de ez a valóságban meglehetősen egyoldalú, főleg kenyér alapú táplálkozást jelent.

A szakemberek találtak zavaros történetekkel, szexuálisan inzultált gyerekekről, és általános iskolás lányokkal, akik már évek óta nemi életet élnek. Az egyik faluban egy gyermek-prostituálttal is. Akinek a családjában a bűnözés és a lányok futtatása adja a megélhetést. Akinek nincs más útja.

Találtak kisfiúkkal, akik számára az agresszió a követendő példa, hiszen otthon is ezt látja, kapja, az apjától, naponta. Aki olyan természetességgel beszél ezekről, hogy az ember beleborzong. Gyerekekkel, akikben egy feldolgozatlan tragédia félelmetes lelki traumát okozott. Azonnali segítségre lenne szükségük. Kicsikkel, akik nem találják helyüket a világban, a szakember számára egyértelműen kirajzolódó kirekesztettséget megélve.

Azt hiszem, ez lesz a nehezebb. Mert egy vizsgálatra még bevihető egy dongalábú kicsi, még meg tudjuk oldani a speciális cipőt is. Készen lesznek majd a szemüvegek is. És bejutnak majd a tüdőgondozóba, akiknek szükséges.

De azt, hogyan lehetne rendszeres mentális segítséget nyújtó szakembereket, gyermekpszichológusokat szereznünk ezekbe a kis falvakba, azt nem tudom.

Csak azt, hogy nem lenne szabad ebben az állapotban felnőniük. Mert a lelkileg sérült gyerekekből nem lehet egészséges felnőtt nemzedék.

Akik velünk voltak, Szalai Laci és orvos csapata hihetetlen szeretettel és türelemmel dolgozták magukat hullafáradtra minden nap. Olyan emberek kerülhettek szűrésre, akik effélében eddig még nem vehettek részt.

Nagyon köszönöm nekik.